

голямо дръзновение и любов към Бога. Моят брат Аделфий ни каза, че при вестта за кончината на блажени Йоан го овладяла голяма скръб, - за този мъж, вселенски учител, радвал Църквата Божия със своите речи, но починал, лишен от своя престол. "Аз молих Бога със сълзи, казваше брат ми, щото Той да ми открие, в какво състояние се намира и причислен ли е към лика на патриарсите. Дълго се молих за това. Веднъж, изпаднал в екстаз, аз видях твърде благообразен мъж. Като ме хвана за дясната ръка, той ме заведе в светло и дивно място и ми показа проповедниците на благочестието и учителите на Църквата. Аз се огледах да видя този, когото желаше душата ми - великия и възлюбен мой Йоан. Като ми показа всички и назова всеки по име, мъжът отново ме хвана за ръка и ме изведе вън. Натъжен от това, че не видях с отците св. Йоан, аз излязох след него. При вратата стоящият там ми каза:

- Който влезе тук никога не излиза със скръб.

- Аз скърбя, - отвърнах - че не видях в числото на другите учители моя най-възлюбен Йоан, епископ Константинополски.

- Ти говориш за Йоан, проповедника на покаянието? - ме запита моят събеседник.

- Да, за него.

- Човекът в плът не може да го види: той предстои пред престола Божи...

Бележки. Град Арабиса - в Кападокия, близо до Армения.

Епископ Аделфий присъствувал на Халкидонския вселенски събор и после бил в преписка с император Лъв (457-474). Когато епископ Аделфий бил още млад, семейството му имало щастието да приеме у дома си св. Йоан Златоуст, заточен в Кукуз, това пусто място в планините на Армения. Това било в 406 г.

Едва ли има друг проповедник, който някога и някъде да е имал такова грамадно влияние над слушателите, както св. Йоан Златоуст. Неговите речи, проникнати с пламенна любов към каещия се грешник, гърмят с гръма на Божия гняв против неразкаяните. Тъкмо за пламенното усърдие за изправлението на грешниците той и предстои пред престола на Всевишния.

